

Δέν θά τόν ξεμπηρετούσε στην πολιτική του, άν έπαιρνε μέ τό μέρος τόν τούς θαυλόφρονας, δείχνοντας έπιεικεία πρós αútους ;

— "Ώστόσο, ή εκδίκησης, ή «θενέττα» είνε μιά ήδονή πού ένας Κορικανός πολύ σπάνια τή θισάζει...

— Ξαφικά μιά διαβολική ιδέα πέρισε από τό μυαλό του κι' ένα χαμόγελο φάνηκε στά χείλη του.

— Έγνεψε στόν Ζυλό, τόν συμπαίκτη του να σηκωθή και δείχνοντας στην μαρκησία ντε Φονφρουά, τή θέσι πού είχε μείνει έλεύθερη απέναντί του, τής είπε:

— Καθήστε εκεί κι' άς παίξουμε...

Κατάπληκτη γι' αútή τήν πρόταση σέ μιά στιγμή τόσο τραγική και νομίζοντας πώς ό Πρώτος "Υπατος ήθελε να παίξει μέ τόν πόνο της, ή Λουκιανή απόμεινε άναυδη.

— "Άς παίξουμε, τής ξαναείπε μ' άπάθεια ό Βοναπάρτης, άς παίξουμε τό κεφάλι τού μαρκησιού ντε Φονφρουά.

— Τό κεφάλι !... τραύλισε ή νέα γυναίκα, μή καταλαβαίνοντας άκόμα.

— Ναι, θά παίξουμε τό κεφάλι τού συζύγου σας. "Αν κερδίσω, είνε δικό μου... "Αν κερδίσετε, είνε δικό σας και θά τό κάνετε δ, τι σάς αρέσει... "Έτσι ό Θεός θά κρίνει... "Εμπρός!

"Η μαρκησία δέν μπορούσε να κάνει κι' άλλωώς... "Έπρεπε να ύπαταθή στό παράδοχο κυπρίσιο τού κυρίου τής Γαλλίας.

Μηχανικά, αútάματα, σάν να ζούσε τή στιγμή εκείνη ένα κακό έρίφλι, κάθισε απέναντι στόν Πρώτο "Υπατο... Και τό παιγνίδι άρχισε...

Μιά θανάσιμη σιωπή άπλωνόταν τώρα γύρω άπ' τούς δύο παίκτας. Μονάχα ό θρόνους πού έκαναν τά μετακινούμενα πόνια άκούγονταν.

"Επειδή ήταν γνωστό πώς ό Πρώτος "Υπατος κρατούσε πάντα τό λόγο του, όλων τά θέλήματα ήσαν καρφωμένα άπάνω στους παίκτας τής τραμακτικής αútης πορτίδας σκακιού πού είχε ως έπαθλο τό κεφάλι ενός ανθρώπου.

Κατάχλωμη, ξεχωρίζοντας τά πόνια άνάμεσα από μιά ματιμένη χαταχνιά, ή μαρκησία έπαιζε σάν αútόματα. Στήν άρχή έκανε...

— "Ό Φονφρουά πάει άσχημα, είπε ό Βοναπάρτης, μ' ένα σκληρό χαμόγελο.

— Μοδ' μένει άκόμα ό βασιλεύς ! είπε χωρίς να θέλη ή μαρκησία.

— Φυσικά ! έκανε ό Βοναπάρτης.

"Η μαρκησία δάγκωσε τά χείλη της καταλαβαίνοντας πώς είχε κάνει γκόφα, αφήνοντας να τής ξεφύγη ή λέξις «βασιλεύς».

— Πυρακαλάστε λοιπόν τόν βασιλέα σας να σάς προσταύσει έναντίον μου, έπρόθεσε ό Πρώτος "Υπατος.

Τότε σπρωγμένη από τόν κίνδυνο, ή Λουκιανή συγκέντρωσε όλη τήν ψυχραιμία της και, καταβάλλοντας μιά υπεράνθρωπη προσπάθεια θελήσεως, ξανάγινε κυρία τού έαυτού της.

"Επειτα από λίγη ώρα, είχε πάρει άπ' τόν αντίπαλό της μερικά πόνια, τή βασιλίσσα κι' έναν τρελλά.

Τό μέτωπο τού Κορικανού κατουσίφισε...

Θά άφηνε λοιπόν τόν έαυτό του να νικηθή, μπροστά στα μάτια όλων άπ' αútή τή γυναίκα ; Αútό θά ήταν έξευτελιστικό!

"Ό ένωσιμός του έθίγητο...

"Έως φρενών, γιατί έκανε, έπαιζε μανιασμένα, αδέξια, σπρώχνοντας τά πόνια με δόναμα και κάνοντας τό τραπέζι να τρέμει.

"Η μαρκησία έπωφελήθηκε τής καταστάσεως του για να τού πάρη μερικά πόνια άκόμα...

Τό παιγνίδι κόντευε να τελειώσει...

Θά έδιδε τού τόπο τό αποφασιστικό χτύπημα και τό χτύπημα πού θά έκρινε για τήν έκβασι τού παιγνιδιού κι' όλοι θεωρούσαν έκ τών προτέρων τόν Βοναπάρτη χαμένο.

Τότε, δήτην από αδεισίοντα, ό Πρώτος "Υπατος έσπρωξε μέ τόν άγκώνα του τό σκάκι κι' όλα τά πόνια έπεσαν κάτω.

Ζήτησε συγγνώμη, τά ξανάβαλε στην θέσι τους άμέσως με διευθετώντας τα διαφορετικά, ευνόικα γι' αútόν...

"Η μαρκησία τόν κούταξε σαστισμένη, άπολιθωμένη "Επωφελούμενος τής καταπληξέως της, ό Πρώτος "Υπατος τής έπήρε τόν «βασιλέα» της και φώναξε θριαμβευτικά:

— Κέρδισα !

"Η λέξις αútή έφερε στη μαρκησία τόν ίδιο ρίγος πού θά ένοιωθε άν άγγιζε τό λαμπού της τό λεπίδι τής λαμπητόμου.

"Αγανακτισμένη ή νέα γυναίκα, παίζοντας τό τελευταίο της αúτου, φώναξε με τήν ενεργητικότητα πού δίνει ή άπελπισία:

— Στρατηγέ, κλέψατε !

— "Εκλεψα ένώ ; έκανε ό Βοναπάρτης, ό οποίος είχε γίνει κατάχλωμος.

— Μάλιστα. Είσαθε όμως δικαίως κι' έλπίζω ότι θά τό άναγνωρίσετε. Κλέψατε μ' ένα τρόπο άνάξιο σας, άνάξιο τής δόξης σας!

— Διάβολε ! είπε ό Βοναπάρτης και γύρισε πρós τήν όμήγυριν,

σάν να ήθελε να επικαλεσθή τήν ευνόικη για αútόν μαρτυρία της.

Μά κανείς δέν μίλησε. "Όλοι θέβαια θά ήθελαν να ευχαριστήσουν τόν Πρώτο "Υπατο, μα ή άλήθεια ήταν τόσο φανερή, ώστε ντραπήκαν να πούν ψέματα.

Πειστωμένος, ό Βοναπάρτης έκανε ένα μορφοισμό δυσσερεσκείας, άνασκάλιε τή φωτιά για να σκεφθή εν τώ μεταξύ, κι' έπειτα είπε αποφασιστικά, όμολογώντας τήν κακή του πράξι.

— "Ε, λοιπόν, ναι ! έκλεψα. "Είσατε κερδιστά, κυρία. Τό κεφάλι τού συζύγου σας σάς άνήκει... Τόν συγχωρώ...

"Ενας στεναγμός άνακούφισεως έξφυγε από όλων τά στήθη.

— Στρατηγέ, είσατε δικαίως και μεγαλόψυχος ! φώναξε ή μαρκησία τρελλή από χαρά, πέφτοντας μπρος στα πόδια τού Βοναπάρτη.

"Εκείνος τή σήκωσε, ενώ ή νέα γυναίκα, κλαίοντας και γελώντας συγχρόνως, τόν ρωτούσε :

— Και μένα με συγχωρείτε ;

— Για ποió πράγμα ;

— Γιατί νίκησα τό στρατηγό Βοναπάρτη.

— Βέβαια, τής απάντησε.

Και πρόσθεσε με σιγαλή φωνή, μά έτσι ώστε ν' άκουσθή άπ' όλους,

— Σάς συγχωρώ ευχαριστως γιατί ήμουν από πρίν άποφασισμένος να νικηθώ...

— Τότε γιατί κλέψω... πήγε να ρωτήση ή νέα γυναίκα.

— Τι τά θέλετε ; έξακολουσθήσε ό Βοναπάρτης. "Ό καθένας μας έχει τις αδυναμίες του... Ναι, ήμουν άποφασισμένος να με νικησέτε... Μά μόλις άρχισαμε τό παιγνίδι, ό ένωσιμός μου ζύπνησε μαζί με τό πάθος τού παίκτου... Κι' έτσι έφτασα μέχρι τού σημείου να κλέψω... Συγχωρήστε με πού σας φόβισα έτσι...

Αútό άλλωστε ήταν ή μόνη εκδίκησης μου έναντίον τού συζύγου σας πού θέλησε τό θάνατό μου. Πέστε τό αúτό και στους άλλους θαυλόφρονες...

Και με οικειότητα, εις ένδειξιν συμφιλίωσης, τράβηξε κατά τή συνήθειά του, τό αúτι τής μαρκησίας.

"Επειτα από μιά ώρα, ή νέα γυναίκα έσφιγγε στην άγκαλιά της τό σύζυγό της, τόν όποίο είχε σώσει...

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΟΙ... ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΙ !

"Ό περίφημος Γάλλος ήθοποιός Λουσιέν Γκιτρού γευμάτιζε μιά μέρα μόνος σέ κάποιο πανάκριβο ρεστωράν. "Όταν τού πήγαν τό λογαριασμό και είδε πώς ήταν ύπερογκος, ζήτησε να δη τόν διευθυντή τού ρεστωράν και τόν ρώτησε :

— Για μένα είνε αútός ό λογαριασμός ;

— Μάλιστα, κύριε, τού απάντησε εκείνος.

— Δέν με ξέρετε λοιπόν ;

— "Όχι, κύριε... Ποιός είσατε ;

— Μά ένας συνάδελφός σας, άγαπητέ μου... Ναι, συνάδελφός σας...

— "Α ! "Αφού είνε έτσι, θά σάς κάνω έκπτωσι έξήντα τοίς έκκατό...

"Ό Λουσιέν Γκιτρού πλήρωσε κι' έτοιμάστηκε να φύγει.

"Ό ξενοδόχος τόν συνώθευσε ως τήν πόρτα κ' εκεί τόν ρώτησε :

— Συγγνώμη, μπορώ να μάθο ποió είνε τό ρεστωράν σας ;

— Δέν έχω καθόλου ρεστωράν, απάντησε ό Γκιτρού.

— Μά δέν μου είπατε πώς είσατε συνάδελφός μου ;

— Ναι, σάς τό είπα.

Και έμπιστευτικά, στό αúτι τού ξενοδόχου, πρόσθεσε :

— Ναι... Είμαι κι' έγώ... κλέφτης !...

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Μεταξύ φίλων.

— Στην οικογένειά μας είμαστε τρία αδέλφια: οί δύο ήσαν πολύ έξυμνοι, αλλά ό τρίτος βγήκε θλάκας.

— Και τί άπογιναν οί δύο πρώτοι ;

***

Σ τό ποστ-ρεσταν.

— Έχω κανένα νράμμα.

— Τ' όνομά σας, παρακαλώ :

— Ένε γραμμένο άπάνω στόν φάκελλο.

***

Παρεξηγησίμη χειρονομία.

"Ό άστυνόμος. — Το έξείρις πολύ καλά ότι ή έπατεία απαγορεύεται και όμως ό πόλισην θεσθαίνει, ότι σε είδε ν' άπλώνης τό χέρι σου...

"Ό ζήτη άνο σ. — "Ηθελα να θεσθαωθώ, κύριε άστυνόμε, άνν.

έθρεψε !

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ—ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΗΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗΝ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : 'Οδός ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21 - 419)

Διαδυστής : ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

"Όροι συνδρομών «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ—ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

'Εσωτερικό δι' έτη 200 Αρχ. 200 11 'Εξωτερικό Δολάρια 5

'Εξαμηνίο > 100 11 'Αμερικη > 30

και δι' όλην τήν 'Αφρικήν και Βαλγικόν Κογκό έτησια συνδρομή σελίνα 7

ΑΙ έπιστολαί και τα χρηματικά έμβόσματα δέον ν' άπευθύνονται πρós τόν

Ιδιοκτήτην τού «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7

Τμή έκδοτου φύλλου Αρχ. 4

Γεν κόδ αντίγραφώπος «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ—ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

"Εν 'Αμερικη, διά τήν έγγραφην συνδρομητών και διά τήν κατά φύλλον πώλησιν 'Εταιρεία New York News Agency

General P.O.Box 497 New York City, έμποροσπουμένη πρós

τὸν κ. Κ. Καλλιποπούλου